

Forfatter: Larsen, Thøger

Titel: Udrag fra Fire digtsamlinger 1904-1912

Citation: Larsen, Thøger: "Fire digtsamlinger 1904-1912", i Larsen, Thøger: *Fire digtsamlinger 1904-1912*, udg. af Lotte Thyrring Andersen, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1995, s. 178. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-larsenthfiredigt-shoot-idm140141265748224/facsimile.pdf> (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Fire digtsamlinger 1904-1912

Ved deres hungrige Stræben
dannes den gode Muld.

Denne grundlæggende viden om altings forgængelighed indgår på lige fod med det værende i digtningens kredsløb, som følger døgnets og årstidernes bevægelse fra lys til mørke. Således er Thøger Larsens kunstnersind i udpræget grad rodfæstet i den kosmiske vekselvirkning, idet jegets fysiske og åndelige drift styrkes og svækkes i takt med solens gang over den nordlige halvkugles himmel. Erik A. Nielsen har sammenlignet Thøger Larsens sind med den heliotrope plante, der åbner og lukker sig efter sollysets forvandlinger, og det synes at være en præcis karakteristik af den næsten lovmæssige bevægelse, digtningens 'sjælelige' cyklus udgør (*Året i Danmark*, 1984, s. 27, jf. »Virkeligheden», II, *Social-Demokraten*, 10-9-27). I *Vintermorgen* (s.31) hedder det:

Jeg føler mit Sind af Kulden tynges,
Rimen stænker med graat mit Haar,
hen over Sti som en Gubbe jeg gaar,
vil atter ved Sol forynges.

Jeget bogstaveligt ældes med efterårets og vinterens komme, og som symbol på den døende drift rejser månen sig i det digteriske rum. Tilsammen med mørket og kulden kontrasterer den solen og lysets livskraftige ekstase, idet den ved sin fremtræden som udbrændt klode minder mennesket om livets skrøbelighed. Vækkes naturens iboende drift af solen, vidner månen hver nat om dødens nærhed, og om vinteren synes den formelig at forvandle jorden til et dødsrige:

Med stivnet Skin paa Vægterpost,
med Lys, den kun maa laane,
hænger deroppe i Himlens Frost
den haarde, døde Maane.
(...)